

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21 ust. 1 lit. c) szóstej dyrektywy VAT⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że podatek VAT nie jest należny w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania lub siedzibę podmiot wystawiający fakturę, jeżeli podmiot ten wykazał na fakturze podatek VAT z tytułu czynności, która na podstawie wspólnego systemu podatku VAT jest uważana za wykonaną w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej, czy jeżeli faktura w rozumieniu art. 21 ust. 1 lit. c) szóstej dyrektywy zostaje wystawiona na rzecz odbiorcy, który nie jest uprawniony do odliczenia podatku VAT (a zatem nie istnieje ryzyko utraty przychodów podatkowych), państwa członkowskie mogą uzależnić dokonanie korekty podatku VAT omyłkowo wykazanego na fakturze i należnego na podstawie tego przepisu od warunku, aby podatnik później wystawił swojemu klientowi skorygowaną fakturę, na której nie jest wykazany podatek VAT?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 27 grudnia 2007 r. — Minister voor Wonen, Wijken en Integratie przeciwko Woningstichting Sint Servatius

(Sprawa C-567/07)

(2008/C 64/36)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Minister voor Wonen, Wijken en Integratie

Strona pozwana: Woningstichting Sint Servatius

Pytania prejudycjalne

1. Czy zachodzi ograniczenie swobodnego przepływu kapitału w rozumieniu art. 56 traktatu WE, jeśli przedsiębiorstwo, które na podstawie ustawy zostało zarejestrowane w

zakresie działalności w interesie mieszkalnictwa w Niderlandach i w związku z tym może korzystać ze środków publicznych i zgodnie z ustawą może wykonywać działalność wyłącznie w interesie mieszkalnictwa oraz którego obszarem działania są zasadniczo Niderlandy (zarejestrowana organizacja), nie może wykonywać bez wcześniejszego zezwolenia ministra działalności transgranicznej?

- 2.a) Czy interesy mieszkalnictwa państwa członkowskiego mogą zostać uznane za interes porządku publicznego w rozumieniu art. 58 traktatu WE?
- 2.b) Czy interesy mieszkalnictwa państwa członkowskiego mogą zostać uznane za przyjęte w orzecznictwie Trybunału nadrzędne względy interesu ogólnego?
- 2.c) Czy w szczególności interesy w sferze efektywności i finansowania systemu mieszkalnictwa państwa członkowskiego mogą zostać uznane za interes porządku publicznego w rozumieniu art. 58 traktatu WE lub za przyjęte w orzecznictwie Trybunału nadrzędne względy interesu ogólnego?
- 3.a) Czy wymóg uzyskania przez zarejestrowaną organizację, o której mowa w pytaniu pierwszym, wcześniejszego zezwolenia, przy założeniu, że stanowi ono ograniczenie uzasadnione ze względów o których mowa w pytaniu 2.a, 2.b i 2.c, jest niezbędny i proporcjonalny?
- 3.b) Czy państwo członkowskie, które powołuje się na to uzasadnienie, dysponuje szerokim swobodnym uznaniem w odniesieniu do określenia zakresu danego interesu ogólnego oraz sposobu postrzegania tego interesu? Czy ma przy tym również znaczenie to, że Wspólnota nie posiada w dziedzinie mieszkalnictwa żadnych kompetencji lub posiada niewielkie kompetencje?
- 4.a) Czy państwo członkowskie w celu uzasadnienia ograniczenia swobodnego przepływu kapitału może powoływać się obok lub w związku ze wskazanymi w art. 58 traktatu WE i przyjętymi w orzecznictwie Trybunału nadrzędnymi względami interesu ogólnego jednocześnie na art. 86 ust. 2 traktatu WE, jeśli danym przedsiębiorstwom zostały przyznane prawa specjalne i przedsiębiorstwa te zostały zobowiązane do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym?
- 4.b) Czy treść pojęcia interesu ogólnego w rozumieniu art. 58 traktatu WE i przyjętych w orzecznictwie Trybunału nadrzędnych względów interesu ogólnego pokrywa się z treścią pojęcia ogólnego interesu gospodarczego w rozumieniu art. 86 ust. 2 traktatu WE?
- 4.c) Czy powołanie się przez dane państwo członkowskie na art. 86 ust. 2 traktatu WE z takim uzasadnieniem, że dane przedsiębiorstwa, którym zostały przyznane prawa specjalne, wykonują zadania w ogólnym interesie gospodarczym, ma dodatkowe znaczenie wobec powołania się na interes ogólny w rozumieniu art. 58 traktatu WE i na przyjęte w orzecznictwie Trybunału nadrzędne względy interesu ogólnego?

5.a) Czy przedsiębiorstwa, takie jak zarejestrowane organizacje o których mowa w pytaniu pierwszym, które są zobowiązane do wykorzystywania wszystkich środków w interesie mieszkalnictwa, a które jednak wykonują również działalność gospodarczą w zakresie mieszkalnictwa, mogą zostać uznane w odniesieniu do całości lub części ich zadań za przedsiębiorstwa, które zostały zobowiązane do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 traktatu WE?

5.b) Czy dla udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 5.a konieczne jest aby dane przedsiębiorstwa prowadziły odrębne księgi rachunkowe, na podstawie których można jednoznacznie stwierdzić, jakie wydatki i jakie wpływy są związane z działalnością społeczną, a jakie z działalnością gospodarczą i aby obowiązek taki był określony przez przepisy krajowe? Czy należy przy tym zapewnić, aby przyznane przez państwo członkowskie środki finansowe były wykorzystywane wyłącznie na rzecz działalności społecznej i jej ciągłości?

6.a) Czy w przypadku gdy zarejestrowaną organizację, o której mowa w pytaniu pierwszym, należy uznać w odniesieniu do całości lub części jej działalności za przedsiębiorstwo, które zostało zobowiązane do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 traktatu WE, zobowiązanie do świadczenia tego rodzaju usług może uzasadniać nałożenie na zarejestrowaną organizację ograniczenia swobodnego przepływu kapitału w rozumieniu art. 56 traktatu?

6.b) Czy państwu członkowskiemu, które powołuje się na to uzasadnienie, przysługuje szerokie swobodne uznanie co do określenia zakresu danego ogólnego interesu gospodarczego i co do tego w jaki sposób ten interes należy postrzegać? Czy ma przy tym również znaczenie to, że Wspólnota nie posiada w dziedzinie mieszkalnictwa żadnych kompetencji lub posiada niewielkie kompetencje?

7.a) Czy okoliczność, że państwo członkowskie przyznaje określonym przedsiębiorstwom w rozumieniu art. 86 ust. 2 WE środki finansowe, powoduje, iż konieczne jest terytorialne ograniczenie działalności tych przedsiębiorstw, tak aby zapobiec temu by te środki finansowe stanowiły niedozwoloną pomoc państwa oraz temu by przedsiębiorstwa przy wykorzystaniu tych środków w innym państwie członkowskim konkurowały na warunkach sprzecznych z warunkami rynkowymi z przedsiębiorstwami w tym państwie członkowskim?

7.b) Czy państwo członkowskie, w niniejszym przypadku Niderlandy, może nałożyć na zarejestrowane organizacje, o których mowa w pytaniu pierwszym, a które mają zamiar wykonywać w innym państwie członkowskim działalność o charakterze społecznym i gospodarczym w dziedzinie mieszkalnictwa, wymóg wcześniejszego zezwolenia, jeśli w pierwszym z wymienionych państw członkowskich nie istnieje jeszcze obowiązek ustawowy rozróżnienia między tymi dwoma rodzajami działalności? Czy wymóg wcześniejszego zezwolenia jest w tym przypadku, przy uwzględnieniu art. 87 i 88 traktatu WE, niezbędnym i proporcjonalnym środkiem?

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-568/07)

(2008/C 64/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Zavvos i E. Traversa)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podejmując środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-140/03, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE i 48 WE,
- nałożenie na Republikę Grecką okresowej kary pieniężnej, płatnej Komisji, proponowanej w wysokości 70 956 EUR za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-140/03, począwszy od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku wydanego w sprawie C-140/03, nałożenie na Republikę Grecką kwoty ryczałtowej, płatnej
- Komisji, w wysokości ustalonej poprzez przemnożenie kwoty dziennej przez ilość dni trwania uchybienia, począwszy od dnia wydania wyroku w sprawie C-140/03 do daty wydania wyroku w niniejszej sprawie,
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W swym wyroku z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-140/03 Komisja przeciwko Republice Greckiej dotyczącym ograniczeń stosowanych z naruszeniem art. 43 WE i 48 WE w odniesieniu do zakładania i prowadzenia salonów optycznych, Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich orzekł co następuje:

- „1) Przyjmując i utrzymując w mocy ustawę nr 971/79 o wykonywaniu zawodu optyka i o salonach optycznych, która nie zezwala dyplomowanemu optykowi będącemu osobą fizyczną na prowadzenie więcej niż jednego salonu optycznego, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE.